

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Και αυτή άκόμα ή μικρή συμπάθεια πού μου έδειξε στην άρχή πού γνωριστήκαμε, ήμια βέβαιος ότι προερχότανε από ένα γυναίκειο έρωτισμό και, ότι κάτω άπ' αυτήν την συμπάθεια κρυβότανε άσφαλώς κάποια φοβερή προσοσία !

"Ένα μόνο δέν μπορώ νά έξηγησω άκόμα, Λορέντζε ! "Ένα πράγμα μόνο, φίλε μου, μέ κάνει ν' άμφιβάλλω, νά σκέπτομαι, νά βασανίζομαι !

Τι έσημεινε, άραγε αυτό τό φίλημα πού μου έδωσε τή βραδυά εκείνη στό στόμα και πού άκόμα τώρα, ύστερα από τόσες ήμέρες, τό αισθάνομαι νά δροσίζει τό φλογισμένα χείλη μου ;

"Επειτα έκεινα τ' άφθονα δάκρυα πού έχυνε μπροστά μου !

Και όμως ούτε έγώ δέν ξέρω τι νά ειπώ, Λορέντζε !

"Από εκείνη τή στιγμή ή Θηρεσία εινε ψυχρή μαζί μου. Άπό εκείνη τήν ούράνια στιγμή ή αγάπη μου δέν θέλει πιά, δέν τολμά νά μέ ιδί, νά μέ κυττάξη σάν πρώτα στό μάτια !

Δέν ξέρω, Λορέντζε, δέν ξέρω τι νά ειπώ, τι νά ύποθέσω βλέποντας τήν άνεξήγητη αυτή στάση της !

Μήπως άραγε, άπατώμαι !

Και όταν άκούω τήν τρομερή εκείνη λέξη, τή τρομερή έκείνη άπόφασή της : — "Ο χι, πο τ έ ! Δέν θέλω νά γίνω δική σου ! " ! τότε, φίλε μου, γίνομαι σάν τρελλός, αισθάνομαι μέσα μου μιά φοβερή άναστάτωση και άρχίζω νά μελετώ τά πιο άμιατηρά έγκλήματα !

Μά όχι, όχι ! Δέν έχω δίκιο, δέν πρέπει νά θυμώνω και νά τό βάζω μέ τήν αγάπη μου, μέ τήν γλυκειά μου Θηρεσία !

"Οχι, όχι, δέν είσαι σύ πού φταις, ώ ! ούράνια κόρη της αγάπης. Έγώ, έγώ, φταιω, έγώ έχω όλη τήν ευθύνη του τρομερού αυτού του σφάλματος, της φρικτής αυτής της προδοσίας !

Ναι ! ναι ! γλυκειά μου Θηρεσία δέν φταις έσύ, δέν μπορείς νά φταις έσύ, αγαπημένη μου.

Δός μου άκόμα ένα φίλημα, άγγιξε άκόμα λίγο τό χείλη σου στό πρόσωπό μου και ύστερα άφησέ με, άφησέ με πάλι μόνο και έρημο μέ τό όνειρά μου, μέ τις παραφορές της ψυχής μου...

Ναι ! αγάπη μου, ναι ! Θέλω νά πεθάνω μπροστά στό πόδια σου, θέλω νά ξεψυχήσω μπροστά στό μάτια σου !

"Ένα μόνο πράγμα θέλω από σενα, αγαπητή μου Θηρεσία, μιά μόνο χάρι ζητώ νά μου κάνης, γλυκειά μου κοπέλλα !

Θέλω νά πεθάνω, αλλά νά έχω γίνει πρώτα δικός σου, όλος δικός σου !

Κι' άν δέν μπορείς νά γίνης γυναίκα μου, θέλω νά γίνης τουλάχιστον ή άχώριστη συντροφίσα σου τού τάφου μου !

Και όχι, όχι ! Μη σκέπτεσαι, αγάπη μου τίποτ' άλλο άπ' αυτό ! Πίστεψε ότι ή κατάρα της όλεθρίας αυτής αγάπης πού γεννήθηκε στη ψυχή μου, δέν θέλω νά πέση στό κεφάλι κανενός...

Σ' έμένα μόνο θέλω νά πέσουν όλες οι ευθύνες, όλα τό βάρος αυτού του έρωτος...

"Άς κλαίω, Θηρεσία μου, άς κλαίω έγώ αιώνια...

Μόνο έσύ θέλω νά ζής ευτυχισμένη στόν κόσμο αυτόν, μόνο έσύ, γλυκειά μου αγάπη, θέλω νά είσαι πάντα γεμάτη χαρά, γεμάτη ζωή, δίχως καμιά έννοια, καμιά φροντίδα !

Πρός Θεού ! Τρέμω, Θηρεσία μου, όταν συλλογίζομαι ότι, έστο και λιγάκι, μπορεί ίσως νά έχης γίνη δυστυχισμένη έξέ αιτίας μου !

Και όμως αγαπημένη μου, γιατί μέ άποφεύγεις ; Γιατί δέν είσαι, σάν άλλοτε, θερμή μαζί μου ; "Αν μ' αγαπάς όσο σε αγαπώ έγώ γιατί, πές μου γιατί είσαι τόσο ψυχρή όταν μέ βλέπεις μπροστά σου ;

"Αχ ! Λορέντζε ! Τόν τελευταίο αυτό καιρό σου έξομολογούμαι πώς όσες φορές ζητώ καμιά συμβουλή από τή λογική μου, διαρκώς άκούω από μέσα μου μιά μυστική φωνή νά μου λέει τή σκληρή αυτή άπάντηση : Σ κ έ σ ο υ ο τ ι δέν ε ί σ α ι ά θ ά ν α τ ο σ ! " !

"Άντε λοιπόν πρέπει νά ύτοφέρω, Λορέντζε, πρέπει νά πονώ έτσι ως τό τέλος του βίου μου ; Και όμως όχι φίλε μου, όχι !

Ναι, ναι, θ' απαλλαγώ κάποτε μόνος από τό φοικτά αυτά βασανιστήρια της ψυχής μου, και θά κόψω μέ τά ίδια μου τά χέρια τά φοβερά αυτά δεσμά της ζωής μου !

Και όταν, Λορέντζε, αισθάνομαι αυτή τήν ιδέα του θανάτου νά μέ κυριεύει, σε βεβαιώ ότι γελάω μέ τήν τύχη μου και μέ τήν τύχη των ανθρώπων, καθώς και μέ αυτή άκόμα τήν παντοδυναμία του Θεού !

XXXIV

25 Μαΐου

Εινε πολλές φορές, φίλε μου, τώρα τελευταία, πού αισθάνομαι γύρω μου, ότι όλα εινε άνω κάτω !

Μου φαίνεται, Λορέντζε, ότι ό ουρανός και ή γη, ό ήλιος και τό φεγγάρι, ή ξηρά και ή θάλασσα όλα καίγονται, όλα καταστρέφονται, όλα μηδενίζονται...

"Αν ήξερα ότι μέσα σ'όλη αυτή τή καταστροφή πού βλέπω τώρα νά γίνεται γύρω μου, άν ήξερα πώς θά μοιούσα νά σφίξω άκόμα μιά φορά τή Θηρεσία στην άγκαλιά μου, ώ ! πόσο τότε, φίλε μου, θά επιθυμούσα νά γινότανε και στην πραγματικότητα αυτός ό φοβερός κατακλυσμός !

XXXV

29 Μαΐου. Χαράματα

"Ω ! τί άπογοήτευσις ! Τί άπογοήτευσις !

"Ένώ, Λορέντζε, τή νύχτα βλέπω κάθε βράδυ τή Θηρεσία στό όνειρά μου, ενώ περνά τόσες παραδείσιες στιγμές μαζί της στόν ύπνο μου, τό πρωί... ώ ! Θεέ μου ! τό πρωί, όταν ξυπνάω και δέν τήν βλέπω πιά στό πλευρό μου, δέν νοιώθω πιά τήν άναπνοή της... τί άγωνία, τί βασανιστήρια πού νοιώθω άμέσως στην ψυχή μου !

Μου φαίνεται, Λορέντζε, πώς όλα γύρω μου εινε νεκρά σάν τά-φοι, πώς όλα εινε πεθαμμένα χωρίς καμιά έλπίδα ν' άναστηθούν πιά καμιά φορά...

"Αχ ! Λορέντζε ! Τουλάχιστον άν ήταν δυνατό νά μη γευθώ ποτέ έκείνες τις στιγμές πού πέρασα τότε μαζί της, ή τουλάχιστον νά μη τελείωνε ποτέ έκείνη ή ούράνια ώρα, έκείνη ή θεία στιγμή του φίληματος πού μου έδωσε στό στόμα μου !

Σήμερα τό βράδυ μου φάνηκε ότι άκουσα τή Θηρεσία νά κλαίη και νά οδύρεται μακρυά, πολύ μακρυά... δέν ξέρω σε πιο έρημο μέρος...

Χωρίς νά θέλω, χωρίς νά ξέρω τι κάνω, πετάχτηκα άμέσως από τό κρεβάτι μου και άρχισα νά ψάχω μέσα στό σκοτεινό μου δωμάτιο μήπως συναντήσω κάπου εκεί τή σκιά της, τό σώμα της, τό μάτια της !

Μά τό μαξιλάριο του κρεβατιού μου πού ήσαν υγρά από τό δάκρυά μου, τό ιδρωμένα μαλλιά του κεφαλιού μου, τό στήθος μου πού άνάσαινε βαθεία, ή καρδιά μου πού κτυπούσε δυνατά και όλο έκείνο τό βαθύ και άτέλειωτο σκοτάδι του δωματίου... όλα, όλα ! αυτά άκουσα νά μου φωνάζουν άμέσως μέ μιά μυστική φωνή : ... Τ ρ ε λ λ ά θ η κ ε ς, τ ρ ε λ λ ά θ η κ ε ς λ ο ι π ό ν δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ε ς ! ...

Κατακίτρινος από τό φόβο μου έπεσα άμέσως στό κρεβάτι μου και άρχισα νά κλαίω, νά κλαίω άπαρηγόρητος για τό χαμό, για τό χωρισμό της Θηρεσίας μου, της αγαπημένης μου Θηρεσίας...

"Αν μ' έβλεπε, Λορέντζε, πόσο ήμουνα άδύνατος, πόσο ήμουνα ώχρός έκείνη τή στιγμή...

('Ακολουθεί)

